

Nejdřív mi dala, pak jsem ji utahal... a 24 hodin bez přestávky!

Závod na 28 hodin ve francouzském Roubaix je tradičně nejvíce obsazeným závodem sezóny. Také česká výprava chtěla účast významně obohatit a přihlásila hned 5 borců. Odjeli jsme ovšem jenom 4, na start jsme se postavili 3 a do cíle jsme došli dva. Miloš Dušek zůstal doma a hlavní atrakce naší výpravy Zdeněk Simon se vzhledem k vleklým dýchacím potížím cestou rozhodl, že nepůjde a bude mne raději koučovat, což jsem uvítal, protože já jeho koučoval asi 15 let, tak proč si to teď na dalších 15 let nevyměnit, že?

Trasa závodu se zde skládá ze tří částí, nejprve se jde cca 20km městem, pak teprve dojdeme na hlavní okruh v délce 3,5km a poslední hodina závodu se chodí jen na kilometrovém okruhu po hlavní promenádě a kolem sportovního centra, to aby si nás diváci ještě pořádně užili předtím, než padnem.

Od startu jsme vyrazili s Romanem Psůtkou a Rudou Vančurou spolu a připoměli jsme si tak Bar-le-Duc před pěti lety, kdy jsme společně ušli přes 30km a dobře se přitom bavili. Teď nám to vydrželo jen 5km, pak Roman mírně zrychlil a zhruba po 10km se ode mne směrem vpřed odpoutal i Ruda, který neměl v úmyslu jít více než těch úvodních 20km, a tak spěchal, aby pak mohl Romana řádně občerstvovat. Boj o pozici letošní české jedničky se tak, stejně jako loni, zúžil na duel Prückner – Psůtka.

Čtenáři jsou jistě napjatí, jak to dopadlo, ale stejně tak jsou zvědaví, co jsem mínil tím pikantním titulkem. Nebudu Vás tedy déle napínat. Řeč je o guadeloupské gazele Maggy Labyllé, dívce asi o 10 cm vyšší, o 20kg tenčí a o 30 let mladší, se kterou jsem strávil velkou část noci. Ne, o žádné malé míšenečky jsme se nikde nepokoušeli, jen jsme spolu chodili po závodním okruhu. Ona šla od startu o dost rychleji, takže mi dávala už druhý okruh, když mne došla, ale do dalšího už jsem se jí udržel a postupně přebíral iniciativu. V druhé polovině noci jí začaly docházet síly, snažila se mne držet zuby nehty, našťastí ne doslova, ale pak stejně jako ostatní guadeloupané do rána úplně zmrzla. Inu, takovou zimu tam neznají, tam teplota za celý rok pod 20 stupňů neklesne. Tak jsem jí ty dva okruhy vrátil i s úroky.

Její tempem jsem se ale docela vyvezl a už někde kolem 60.km jsem se dostal před Romana a postupně na něj získal asi kilometrový náskok, což bylo v této fázi závodu ode mne dost odvážné. Obvykle chodí vždy od začátku hodně přede mnou a pokud jsem nad ním dokázal zvítězit, dostával jsem se před něj až tak ve třetí třetině závodu. Ovšem jak jsem ztratil svoji spolecestující, ztratil jsem trochu i tempo, a tak se stalo, že mne Roman zase dotáhl a metu 100km jsme prošli společně v čase pod 14:15, což pro mne znamenalo zlepšení osobního rekordu o více než půl hodiny!

Při průchodu kolem našich občerstvovačů Roman oznámil, že se na dvě minutky zastaví na nějakou tu údržbu organismu, a to jsem vycítil jako příležitost, jak se mu zase urvat, jinak by se mne v pohodě udržel a zřejmě by mne i brzo předešel. Úplně mi to vlilo novou krev do žil,

snážil jsem se aspoň trochu zrychlit, Zdeněk Simon se se mnou taky občas kousek prošel, aby

mne dostal do tempa a já pojal šlechetné rozhodnutí, že Romana před sebe už nepustím. Navíc jsem pochopil, že jestli jsem měl sen ujít někdy za 24 hodin 100 mil (160 km), tak šance na jeho splnění je právě dnes. A protože jsem teď poprvé v životě absolvoval celých 100 km bez jediné přestávky, řekl jsem si, že takhle rozjetý závod nesmím zkazit a že zkusím jít bez pauzy celých 24 hodin, i kdybych potom měl ty zbývající 4 hodiny už více prosedět než prochodit.

Že se mi sen splnil, jsem se definitivně dozvěděl až doma z internetu (161706m), z pořadatelů jsme totiž celou neděli nedokázali dostat aktuální stav absolvovaných kilometrů, informační tabule byla neustále o několik okruhů pozadu a já jsem jen tak podvědomě cítil, že jsem to asi dal. Už jen samotný fakt, že jsem dokázal jít 24 hodin bez jediné zastávky, byl pro mne fantastický. Na jedno obutí, na jedno namazání a jen s jediným puchýřem! Převlékání horní poloviny těla se odehrávalo za chůze a veškeré stravování také.

Pozorného čtenáře mých ultrareportáží teď jistě napadne – a co takhle potřeby vyměšování? Prozradím: S tou velkou se obvykle vypořádám už před startem, moje zbraň je známá z TV reklam a jmenuje se Imodium Plus. Zato s tou malou bojuju pořád, ono to jde i za chůze, ale já to moc neumím. Většina závodníků dokáže na silnici vymodelovat poměrně souvislou čáru připomínající arabské písmo, já ne. Jestli to je věkem nebo prostatou nebo jestli tlak proudu klesá úměrně s délkou dráhy, kterou musí projít, nevím, ale po mně zůstává na silnici tak leda morseovka. A ještě mi je pak teplo na nohy...

Část okruhu v Roubaix vede arabskou čtvrtí, kde byla v noci největší tma, takže právě tam byla silnice nejvíc „popsána“ a možná si v tom někteří obyvatelé i počítli. Každoroční neukázněné chování a ohrožování závodníků ze strany této národnostní menšiny jsem však letos nezaznamenal. Asi už mají taky strach ze Sarkozyho. I dole ve městě byl neobvyklý klid. Škoda lásky jsem slyšel hrát pouze jednou!

Nakonec tedy vše dopadlo na výbornou. První přestávku jsem si dopřál opravdu až po 24hod., za další 4 hodiny jsem dobelhal ještě asi 20km, skončil celkově na výborném 22. místě se 181905m a překonal tři čs. veteránské rekordy (100km, 24hod a 28hod). Současně jsem i obhájil pozici české jedničky a oba jsme si s Romanem udělali pěkné osobní rekordy. Ten skončil o pouhých 4 místa za mnou výkonem 172470m.

Ještě pozornější čtenář mých ultrareportáží se už jistě podivuje, proč jsem se ještě letos ani slůvkem nezmínil o tradiční kapce u nosu??? Měl jsem k tomu své důvody, v Antibes totiž opravdu nebyla, tam bylo teplo i v noci a kapky potu osušil ten neustálý víchr. V Chateau-Thierry byl zase ten důvod spíše etický, měl jsem totiž pořádnou rýmu, takže u toho nosu občas nebyla jen kapka. Zato teď v Roubaix to byla ta klasická, v noci a k ránu se totiž značně ochladilo a ať jsem ji utíral, jak chtěl, pořád tam byla.

Tak zase někdy příště ...

Jarda UltraPajda, 10.10.2010.